

Georgs Dreissigs

Gaisma laternā

Adventes kalendārs stāstos

Ināras Dzelzs ilustrācijas

Akmeņainais ceļš uz Bētlemi
Septiņi stāsti pirmajai Adventes nedēļai

1

Akmeņainais ceļš uz Bētlemi

Marija un Jāzeps bija ceļā uz Betlēmi. Ēzelītis mundri tipināja viņiem pa priekšu. Jāzeps bija pieradis ceļot, un viņam bija labs ceļa spieķis – tā viņš varēja naski doties uz priekšu. Marija, mīļā Dievmāte, no visa spēka pūlējās turēties viņam līdzī. Bet viņas maigās kājas vienmēr atkal sitās pret tumšajiem un asajiem akmeņiem uz ceļa. Viņa gan sakoda zobus, lai neizrādītu sāpes, bet tad tomēr no acīm izsprāga asaras, neizdevās tās aizturēt. Ēzelītis gan no tā neko nepamanīja un arī Jāzeps nē, kurš domāja tikai par to, lai nenomaldītos no pareizā ceļa. Bet eņģelis, kurš šos trīs pavadīja ceļojumā, pamanīja gan, ka Marija raud. Eņģelis noliecās pie viņas un vaicāja: “Mīļā Dieva kalpone, kādēļ tu raudi? Tu taču esi ceļā uz Betlēmi, kur tev piedzims Kristus bērniņš. Vai tas nedod tev prieku?” Marija atbildēja: “Es tik ļoti labprāt gribu saņemt Kristus bērnu un arī negribu žēloties. Tikai tumšie, asie akmeņi sitas un duras man kājās, un tāpēc man ir tik grūti pāiet.” Kad eņģelis to dzirdēja, viņš vērsa savu skatienu uz akmeņiem, uzlūkoja tos ar savām gaišajām, starojošajām debesu acīm. Un paskat – no viņa mirdzošā skatiņa akmeņi pārvērtās. To asumi un šķautnes noapaļojās un ieguva skaistu krāsu mirdzumu, daži pat kļuva caurspīdīgi kā stikls un gaiši vizuļoja no eņģeļa nākošajā mirdzumā.

Nu Marija varēja droši soļot pa viegli mirdzošo, krāsaini vizošo ceļu, un nekādas sāpes vairs neapgrūtināja viņas ceļu uz Betlēmi.

Lielā akmens noslēpums

Kādu dienu savā ceļā uz Betlēmi Marija un Jāzeps nonāca pie milzīga akmens. Tas gulēja ceļa vidū un spieda ceļiniekus vai nu pa labo, vai pa kreiso pusi lauzties cauri krūmājam, vai arī rāpties varenajam akmenim pāri. Bet notikums ar šo akmeni bija īpašs. Proti, kad šis ceļš tika būvēts, septiņiem stipriem vīriem bija jāsasprindzina visi spēki, lai noveltu to malā. Bet, kad viņi nākamajā dienā atgriezās pie sava darba, lielais akmens atkal bija savā vecajā vietā, it kā vienmēr būtu tur gulējis. Tad gan stiprie vīri šķendējās un lamājās, saspļāva sauļās un ķērās vēlreiz pie smagā darba. Viņi atkal novēla lielo akmeni no ceļa – un nākamajā dienā atkal atrada to turpat, kur tas bija gulējis iepriekš. Šoreiz vīri bija vēl niknāki, nekā iepriekšējā dienā. Bet tad viņi trešo reizi ķērās pie darba un, pieliekot visus spēkus, atkal novēla akmeni no ceļa. Kad tas nākamajā dienā tomēr atkal gulēja savā vecajā vietā, it kā nekad nebūtu bijis no turienes izkustināts, neviens no vīriem vairs nešķendējās, bet vaicāja viens otram, ko gan tas varētu nozīmēt. Tā kā viņi nevarēja rast atbildi uz savu jautājumu, tad uzmeklēja kādu svētu vīru, kurš vientuļi mājāja mežā, un pastāstīja viņam par akmeni, kurš vienmēr atgriežas atpakaļ tajā pašā vietā. Svētais vīrs uzmanīgi noklausījās, saprotoši pamāja un teica: „Tas, kuram šis varenais akmens ir jānovāc no ceļa, vēl nav parādījies. Tāpēc atstājiet akmeni, kur tas ir, lai to noveļ tas, kuram tas ir lemts.” Stiprie vīri paklausīja padomam, un tā milzīgais akmens gulēja ceļa vidū par apgrūtinājumu daudziem ceļotājiem.

Arī Marija un Jāzeps apstājās pie akmens. Dabiski, ka Jāzeps nevarēja to vienkārši novelt malā, pat ar ēzelīša palīdzību arī nē. Tā prātojot šķēršļa priekšā, Jāzeps kā nejauši uzsita ar savu ceļa spieķi pa akmeni. Tas bija tikai pavisam viegls piesitiens, izdarīts bez nodoma. Taču tikko viņš bija ar spieķi pieskāries akmenim, tas sasprāga uz pusēm. Abas puses nokrita ceļa labajā un kreisajā pusē. Un tagad varēja redzēt, ka varenais akmens iekšienē bija pilns kristālu, kuri tagad brīnumaini uzmirguļoja saules gaismā.

Nedaudz vēlāk pa šo ceļu nāca arī svētais vīrs. Kad viņš ieraudzīja sasprāgušo akmeni un kristālus, kuri tajā mirguļoja, viņa acis iemirdzējās. „Tas, kuram bija lemts novākt šo akmeni no ceļa, ir parādījies,” viņš noteica pats pie sevis, un prieks un cerība piepildīja viņa sirdi.

Kāpēc ūdens ziemas laikā sasalst ledū

Kādu dienu Marija un Jāzeps savā ceļā uz Betlēmi nonāca pie upes. Tā gan nebija pārāk plata un arī ne pārāk dziļa, bet ūdens šajā gadalaikā bija stindzinoši auksts. Ēzelītim, kas tajā piesardzīgi iemērca vienu nagu, aukstums iekoda tik stipri, ka viņš uz visātrāko izrāva kāju atkal ārā un brist pāri ūdenim nebija piedabūjams. Tilta nekur tuvumā nebija un arī kāda laiva nebija nekur atrodamā. Ko darīt? Jāzeps jau sēja augšā savu apmetni, lai bristu pāri upei un Mariju pārnestu pāri uz saviem pleciem. Bet Marija negribēja to pieņemt, ka aukstums varētu viņam nodarīt ļaunu. Viņa piegāja pie paša upes krasta un sāka klusi dziedāt:

“Vilni, vilni, apstājies,
Palīdzi mums tālāk tikt,
Esi tilts mums, esi laipa!”

Kā atbilde no ūdens atskanēja it kā pavisam maiga zvaniņu šķindēšana, un pēkšņi upe apstājās savā skrējienā un izveidoja tiltu, caurspīdīgu kā stikls, bet tik stingru, ka ne tikai Marija, bet arī Jāzeps un ēzelītis varēja droši pāriet pāri.

No šīs dienas ūdens ziemas laikā sasalst ledū. Kad Marija nes uz Zemi savu bērnu, nekas nedrīkst viņu kavēt, viņai visur jābūt drošam ceļam.

Brīnums pie akas

Tolaik, kad Marija un Jāzeps ar savu ēzelīti ceļoja uz Betlēmi, cilvēkiem mājās vēl nebija ūdens krānu, kurus var vienkārši atgriezt, kad nepieciešams ūdens. Nē, viņiem bija jāņem savus spaiņus, jāiet uz aku un tur jāiesmeļ ūdens. To parasti darīja sievietes un meitenes, kuras, satikušās pie akas, labprāt parunājās un apmainījās ar jaunumiem. Tā arī Rute tajā vakarā bija paņēmusi spaini, lai ietu uz aku. Bet, nākot ārā no mājas, viņa pamanīja pie debesīm zvaigzni, kura mirdzēja tik spoži, ka pārspēja visas pārējās zvaigznes un pat Mēnesi. Meitene izbrīnēta skatījās uz to un stāvēja, aizmirsusi laiku un ko viņa gribēja darīt. Ko šī brīnišķīgi starojošā zvaigzne gribēja pasludināt? Tikai sajutusi, ka pirksti pavisam nosaluši, Rute pamodās no savas sapņošanas un ātri skrēja uz aku. Tur vairs nebija redzams neviens cilvēks. Pārējās meitenes jau bija aizgājušas. Rute ātri piekāra pie ķēdes savu spaini, lai nolaistu to akā. Taču tad viņa aizkavējās vēlreiz. Ūdens spogulis akā mirdzēja, it kā būtu no tīra zelta, un tas bija no zvaigznes gaismas, kura atspoguļojās akā. „Kā tas staro un mirdz,” meitene aizgrābta čukstēja, „kaut vecmāmiņa arī varētu to redzēt.” Bet vecmāmiņa sēdēja mājās atzveltnes krēslā, jo viņas kājas uz vecumu bija kļuvušas vārgas un vairs neklausīja. Uzmanīgi, lai nesaviļņotu mirdzošo ūdeni, Rute nolaida lejā spaini. Bet, atkal uzvilksusi to augšā, viņa šajā vakarā brīnījās vēl trešo reizi; jo arī spainī ūdens zeltaini mirdzēja. Meitene piesardzīgi iemērca vienu pirkstu un pagaršoja ūdeni - tas garšoja kā parasti. Tad Rute noņēma spaini no ķēdes un cik vien ātri varēdama skrēja mājās pie vecmāmiņas. „Paskaties, vecmāmiņ,” viņa sauca tikko atvērusi durvis, „paskaties, ko es nesu!” Un viņa rādīja ūdeni, kas tik brīnumaini zeltaini mirdzēja. „Palūko, tas ir saglabājis mirdzumu no starojošās zvaigznes, lai arī tu varētu to ieraudzīt,” meitene priecīgi paskaidroja. Pārdomājot vecā sieviete nolūkojās ūdenī un tad teica: „Kas tā varētu būt par gaismu, kas sākusi starot pāri pasaulei, ka pat tīrs ūdens tagad var izstarot tās mirdzumu?” Un piebilda Rutei: „Tā ir sākusi tāpat starot arī tavās acīs. Sargā to labi.”

Ziņa par zeltaino ūdeni ātri izplatījās pa visu ciemu, un visi skrēja, lai arī to iesmeltu. Lai cik cilvēki smēla, ūdens tomēr saglabāja savu mirdzumu. Tas saglabāja to – jā, līdz kuram tad laikam? Kamēr Betlēmē piedzima Kristus bērns, un tad **Viņa** gaisma apgaismoja pasauli.

Ko vējš dziedāja Marijai

5

Marijai gājiens svešumā nebija viegls. Viņa reti kad bija atstājusi Nācareti un līdz šim nekad nebija piedzīvojusi, ka vakarā kaut kur jāubago pajumte vai pat jāpārnakšņo ceļa malā. Pa dienu, kad saule draudzīgi darīja pasauli gaišu, un viņi steidzīgi soļoja, lai īstajā laikā nonāktu Bētleme, tad nebija tik slikti. Bet naktī, dodoties pie miera, Marija pēkšņi manīja, cik smaga kļūst sirds, un ilgas pēc mājām aizžņaudza kaklu. Tad viņa gulēja tumsā un domāja par Nācareti, par viņu mazo mājiņu ar rožu krūmiem dārzā un smaržīgo jasmīnu pie loga un atcerējās skaņu, kādu radīja vējš, pūšot caur koku un krūmu lapām vai veļot vilņus labības laukā. Ak jā, vējš, tas viņai bija īpašs draugs. Kad tas no rīta pa atvērto logu ievējoja istabā, tad viņa, vēl nepaskatījusies ārā, jau zināja kāda būs diena, zināja no vēja maigās žužināšanas vai dusmīgās pūšanas, no smaržām vai mitruma, ko tas nesa sev līdzī. - Bet šeit, ceļā likās, ka pūš pavisam cits vējš, auksts, svešs ziemas vējš, un tā Dievmāte jutās vēl vientuļāka.

Bet vai nav tiesa: vējš pūš, kur grib. Tas bija arī ap Mariju un pamanīja viņas skumjas. Ko gan viņš varēja darīt, lai viņu mierinātu? Vējš ilgi klusēja un pārdomāja. Īstenībā taču bija ziema, un tad tas bija viņa pienākums auksti svilpot visās šķirbās un spraugās un gaudot ap visiem stūriem. Bet mīļā Dievmāte svešumā bija tik vientuļa un pamesta. Un pēkšņi vējš pieņēma citu veidu, dziedāja par pavasari Nācaretē, par dīgstošām sēklām un plaukstošiem pumpuriem, par lapu krāšņumu un bišu zumēšanu. Vējš tik maigi un mīļi dziedāja savu pavasara dziesmu, ka Marijai ap sirdi kļuva pavisam silti, un viņa priecīga iemiga.

Labais vējš! Viņš joprojām nevar nerūpēties par Mariju, mīļo Dievmāti. Tāpēc nebrīnieties, ka pirms Ziemsvētkiem pēkšņi kļūst siltāks, tā ka liekas, ka ziema jau būtu pagājusi. Tas ir vējš, kurš dzied savu pavasara dziesmu, lai Marija svešumā nejostos tik vientuļa un pamesta.

*Mēness sudraba adata,
zvaigžņu zelta pavediens*

6

Pilns biklas godbijības Jāzebs lūkojās uz savu mīlo sievu, kurai zem sirds auga Kristus bērniņš. Un viņš darīja visu, ko vien varēja iedomāties, lai dzīvi Marijai padarītu tik vieglu un skaistu, cik vien iespējams. Bet Jāzebs bija nabadzīgs vīrs, kleitas un rotas, kā tās savām sievām dāvināja bagātie, viņš Marijai nevarēja nopirkt. Tas viņu ļoti nospieda, kaut arī mīlā Dievmāte nekad nežēlojās, ka viņai nebija nekā, lai izrotātos.

Tagad viņi bija ceļā uz Bētlemi un katru dienu bija sāpīgi jāpiedzīvo, ko nozīmē būt nabagam: kad vajadzēja ciest badu, jo nevarēja nopirkt neko ēdamu, un cilvēki negribēja viņiem neko dāvināt, un kad vajadzēja gulēt zem klajas debess, jo visas durvis noslēdzās viņu priekšā. “Viņa ir Dievmāte,” Jāzebs vienmēr atkal atkārtoja pie sevis, “un tu liec viņai staigāt apkārt kā tādai ubadzei.” Gandrīz katru dienu viņš domāja par to, ko varētu pārdot, lai dabūtu kaut ko Marijai, kas viņu rotātu un iepriecinātu. Bet viņam nebija nekā, no kā varētu atteikties, varbūt izņemot ceļaspieķi, taču to neviens no viņa nepirktu. Jāzebs pats to bija nogriezis mežā.

Kādu nakti, kad viņiem reiz atkal bija jāguļ laukā, Jāzebs redzēja sapni. Viņš sapņoja, ka klāt pienāk kāds vīrs un aiz pleca uzpurina viņu no miega. Jāzebs no vīra tērpa varēja noprast, ka tam vajadzēja būt ļoti bagātam. Bet vīrs neuzlūkoja viņu nicīgi, bet gan pavisam draudzīgi, un, kad Jāzebs jautāja, ko var darīt viņa labā, svešais atbildēja: “Es dzirdēju, ka tu esot gribējis pārdot savu ceļaspieķi. Es gribētu to iegūt.” Izbrīnējies Jāzebs noliecās pēc spieķa un te pamanīja, ka tas ir nevis izgriezts no koka, bet gan skaisti nokalts ar sudrabu un zeltu. Viņš pasniedza to svešajam, un tas teica: “Un tagad es gribu samaksāt.” Ar šiem vārdiem viņš izstiepa uz augšu labo roku. Debesis pēkšņi sāka skanēt, un zvaigznes sūtīja lejā zeltainus pavedienus. Vīrs satvēra tos un aptina ap spieķi lielā kamolā. Tad viņš pacēla kreiso roku un paskat: tajā ieslīdēja sudrabortais Mēness sirpis un pārvērtās par sudraba adatu. Tad svešais noņēma zelta kamolu no spieķa un iedeva to un adatu izbrīnētajam Jāzepam. “Ņem to kā samaksu,” viņš teica. Tikko viņš bija to pateicis, tā pazuda. Jāzebs izbrīnēts skatījās uz zvaigžņu zelta pavedienu un sudraba Mēness adatu un nezināja, ko ar to darīt. Te pēkšņi tie paši sakustējās. Pats no sevis zelta pavediens ievērās sudraba adatā, un tā pati no sevis sāka šūt. Marijas zilajā apmetnī tā ar zelta pavedienu šuja mirdzošas zvaigznes, kamēr viss kamols bija izlietots, un apmetnis izskatījās kā

debesu attēls. Tad sudraba adata atkal uzslīdēja augšā pie zvaigznēm un kļuva par Mēness sirpi.

Nākamajā rītā Jāzeps pamodās priecīgā noskaņā. Ak, kāds tas bija skaists sapnis! Sev blakus viņš redzēja guļam koka ceļaspieķi, kas naktī izskatījās tik pārvērties. Tagad tas atkal bija tas pats vecais spieķis. Bet, kad viņa skatiens krita uz Marijas zilo apmetni, sirds no prieka salēcās. Jo tur vienkāršajā drēbē ar zelta pavedienu bija iešūtas mirdzošas zvaigznes. Arī Marija ļoti priecājās, kaut arī teica: “Ak, tagad apmetnis man īstenībā ir par smalku.”

Tā notika, ka Marija, kaut arī Jāzeps bija pavisam nabadzīgs, varēja nēsāt skaistu zvaigžņu apmetni, debesu ķēniņienes zvaigžņu apmetni.

Gaisma laternā

7

Titus, saimnieks, paņēma laternu, jo ārā jau bija palicis tumšs. Viņš gribēja vēl aiziet uz kūtiņu, lai ieliktu Remusam, vērsim, svaigu sienu. Viņš pamanīja, ka svece laternā ir gandrīz izdegusi. “Īsam brīdīm vēl pietiks,” viņš nomurmināja un izgāja pagalmā. Svecēs liegā gaisma kļiedēja nakts tumsu. Ienācis kūtiņā, Titus uzkāra laternu pie āķa griestos un ķērās pie darba. Viņš tieši lika silē svaigo sienu, kad izdzirda troksni mājā un dzirdēja, kā sieva viņu sauc: “Titus, kur tu paliec! Mums ir ciemiņi!” Saimnieks pameta sienu un tvēra pēc laternas. Tajā pašā mirklī svece vēlreiz gaiši uzmirgoja, lai tad tūdaļ izdzistu. “Vienalga,” nomurmināja Titus, atstāja laternu karājamies virs siles un steidzās pāri tumšajam pagalmam uz māju.

Nākamajā dienā Titus laternu bija pavisam aizmirsis. Tikai vakarā viņš sāka to meklēt un tad atcerējās, ka laternai vēl vienmēr vajadzētu karāties uz āķa virs siles kūtiņā. Viņš paņēma jaunu sveci, lai ieliktu to izdegušās vietā. Iznācis pagalmā, viņš pa kūts mazo lodziņu ieraudzīja mirguļojam liegu gaismīņu. Izbrīnēts viņš pakasīja pakausi. Kas gan tur aizdedzis gaismu? Vai gan viņš pats nebija redzējis, ka iepriekšējā vakarā tā bija nodzisis? Saimnieks pasauca savu sievu, tai arī vajadzēja redzēt savādo gaismu. “Dīvaini,” viņš norūca, kad abi ienāca kūtiņā un apskatīja gaismu laternā, “deg te par velti.” Bet sieva atteica: “Kas zina, kāpēc tā nenodzies. Mums nevajag to traucēt, kamēr tā nenodzisīs pati.” Tā notika, ka, kad Marija un Jāzeps ar ēzelīti Ziemassvētku vakarā meklēja pajumti, viņi atrada kūtiņu jau liegas gaismas apgaismotu. Tā turpināja degt, kamēr piedzima Kristus bērns, un apgaismoja viņam pasauli.

Tagad jūs droši vien gribat zināt, kas tad tā bija par savādu gaismu, kas dega laternā un pat nedomāja nodzist. Nē, tā, protams, nebija parasta svece. Es jums to atklāšu. Laternā bija ielavījusies zvaigznīte. Tā gribēja būt tuvumā, kad dzims Kristus bērns, tāpēc slepeni bija ielavījusies laternā un tik draudzīgi tur mirdzēja. Ja Titus, saimnieks, būtu ieskatījies uzmanīgāk, viņš arī būtu to pamanījis.

Kāpēc āboliem ir sarkani vaidziņi
Septiņi stāsti otrajai Adventes nedēļai

Kāpēc āboliem ir sarkani vaidziņi

1

Paradīzes dārzā bija koks, kuru Dievs bija paturējis tikai sev. Tajā auga visskaistākie sarkanie āboli, kādus vien var iedomāties. Ja garām nāca kāds dzīvnieciņš vai pāri lidoja putniņš - viņiem vienmēr bija jāskatās uz brīnumaino koku ar sarkanajiem āboliem, un viņi nevarēja vien noskatīties tā skaistumā. Arī Ādams un Ieva, kuri dzīvoja Paradīzē, bieži apbrīnoja šo koku, kura augļi piederēja tikai Dievam. Bet, kad kādu dienu Ieva, čūskas pavadināta, noplūca vienu ābolu, nogaršoja to un deva to ēst arī Ādamam, pēkšņi izzuda viss koka skaistums. Un, kad Ādams un Ieva tika padzīti no Paradīzes dārza, reizē Paradīze bija zaudējusi arī savu skaistāko koku. Tas bija tik nobijies, ka tā āboli bija kļuvuši pavisam bezkrāsaini, neizskatīgi un cieti, ja kāds būtu tos nogaršojis, tad redzētu, ka tie arī vairs nav saldi un sulīgi, bet gan rūgti kā žults.

Un tomēr ābelei bija lemts atgūt savu skaistumu. Bet tas notika tikai daudzus gadsimtus vēlāk. Viens no Paradīzes koka pēctečiem auga Marijas un Jāzepa dārzā Nācāretē. Tas bija neliels un katru gadu deva cietus, sīvus ābolīšus, kurus neviens negribēja ēst, pat ēzelītis ne. Bet, kad pie Marijas atnāca Eņģelis, lai pasludinātu, ka viņa kļūs Dievmāte, tas piegāja arī pie ābeles dārzā un pačukstēja tai kādu ziņu. “Gatavojies, ābele,” teica Eņģelis, “jo tavš nabadzības laiks ir pagājis. Uz Ziemsvētkiem piedzims bērns - paša Dieva dēls. Atceries, ka tu esi koks, kas nes augļus Dievam.” Tas notika pavasarī. Pilni izbrīna Marija un Jāzeps nākamajās nedēļās varēja vērot, kā kociņš sāk stiepties garumā un drīz uzzied tik brīnišķīgi, ka likās, ka tas salūzīs zem ziedu nastas. Lapotnē rūca un dūca, jo bites un karmenes bija salidojušas no plašas apkārtnes, lai našķotos no šiem ziediem. Vēlāk koks stāvēja paslēpies zaļās lapās un tur slēpa, ko tas dara tālāk.

Bet, kad rudenī nobrieda augļi, tie nebija mazi un cieti, bet gan izveidojās lieli un skaisti apaļīgi. Jā, un tad - tad tie pat kļuva sārti, sākumā pavisam nedaudz, tad arvien vairāk un galu galā gatavajiem āboliem bija brīnišķīgi mirdzoši sarkani vaidziņi. Jūs droši vien ziniet, kāpēc. Tie vienkārši tik ļoti priecājās, ka atkal drīkst būt augļi Dievam, kurš gribēja nākt lejā uz Zemi. Marija ābolus savāca grozā, un, kad pamanīja, cik tie ir spēcīgi un stingri, teica Jāzepam: “Uzglabāsim tos mūsu bērnam.” Tā notikās, ka, kad viņiem bija jāceļo uz Bētlemi, ēzelītis uz muguras nesa arī maisiņu ar sarkaniem āboliem, kuri bija domāti tikai bērnam un kurus Marija un Jāzeps neizskāra pat tad, kad bija jācieš liels bads.

Tā ābelei tika noņemts lāsts. No tā laika tā atkal drīkst dāvāt savus augļus cilvēkiem, bet dažus tomēr katru gadu saglabā Kristus bērnam: tos ar visskaistākajiem sarkanajiem vaidziņiem. Jo tie pavisam īpaši rāda, cik ļoti ābele priecājas par to, ka pasaulē ir nācis Dievs. Tādēļ arī tie pieder pie Ziemassvētku eglītes.

Sudrabdadzis

2

Kad Dievs Kungs radīja puķes, tad viņš katrai jautāja, kāda tā vismīļāk gribētu būt. Tad viena labprāt gribēja būt liela un varena, cita gribēja īpaši skaisti smaržot, cita gribēja sev sarkanus ziedus, cita zilus, bet cita savukārt baltus. Dievs Kungs labprāt piepildīja visas viņu vēlmes. Tā Viņš atkal jautāja kādai puķītei: “Nu, mans mīļais radījums, kāda ir tava vissirsnīgākā vēlēšanās? Vai tu gribētu būt liela vai maza, vai tu gribētu, lai tavi ziedi ir dzelteni vai sarkani, vai zili?” Stādiņš atteica: “Es esmu ar visu mierā. Es labprāt palieku pavisam pie zemes un lai man pat ir dzelkšņi, ja tikai Tu vari man izpildīt šo vienu vēlēšanos - ka mani ziedi saglabājas, kamēr piedzimst Kristus bērns.” Dievs Kungs draudzīgi pasmaidīja un deva puķītei tās izskatu. Tā aug pavisam nemanāmi, cieši pie zemes, un tās lapas viscaur ir klātas ar dzelkšņiem. Bet ziediņi mirdz kā skaistas sudraba zvaigznītes, un, kaut arī tie uzzied jau vasarā, ja tos noplūc, tad tie saglabājas līdz pat Ziemassvētku laikam, lai iepriecinātu Kristus bērnu.

Ērkšķu mežā

3

Ceļā uz Bētlemi Marijai un Jāzepam bija jāšķērso arī mežs. Sausi un kokaini slējās izkaltošie stumbri. Bet starp tiem, asi un mezglaini, visur bija saauguši krūmi, kuriem lapu vietā bija tikai gari, asi ērkšķi. Tie stiepās pretī ceļiniekiem, plēsa viņu drēbes un visvairāk tika ēzelītim, kurš nevarēja tā pierauties kā cilvēki, viņam gāja tiešām slikti. Ērkšķi vienmēr atkal tā plēsa viņa nabaga ādu, ka galu galā viņš vairs negribēja iet tālāk. Tur vairs nelīdzēja ne lūgšanās, ne šķendēšanās. Ēzelītis stāvēja kā iemiets un tikai žēli brēca “ī-āāā”, kad Jāzeps ar savu ceļaspieķi gribēja piespiest viņu iet uz priekšu. Tad Jāzeps šķendējās uz ērkšķu krūmiem, kuri padarīja viņu ceļojumu tik grūtu. Bet Marija, mīļā Dievmāte, maigi uzlika savu roku viņam uz pleca un teica: “Mīļais Jāzep, nerājies tik ļoti uz nabaga krūmiem. Tie taču nevar būt citādi, kā ar ērkšķiem. Šajā apkārtnē taču ir ļoti sauss. Ja vien tiem būtu pietiekami ūdens, es tev dodu savu vārdu: tie sniegtu mums un mūsu mīļajam bērnam smaržīgas rozes.” Tad viņa pacēla acis uz debesīm un lūdza: “Mīļais Dievs, ļauj Tavai labestībai nākt lejā kā dzīvinošai rasai, lai nabaga ērkšķu krūmi var pārvērsties tā, kā tie ilgojas.”

Tikko Marija bija izrunājusi šo lūgšanu, no debesīm uz ērkšķu krūmiem nolaidās maiga rasa. Tie, pilni prieka, uzsūca ūdeni un, to darot, viņiem nokrita visi ērkšķi. Bet to vietā izplauka visrīnīšķīgākās rozes; tās mirdzēja visskaistākajās krāsās un smaržoja kā sacensdamās. Marija un Jāzeps pateicās par šo brīnumu. Bet ēzelītis atkal kļuva pavisam priecīgs, izstiepa purnu smaržīgajā gaisā un mundri tipināja uz priekšu, uz Bētlemi.

Neievērojamās sēkliņas

4

Kāds tirgonis bija devies ceļojumā uz tālām zemēm un, kad viņš atgriezās, tad atveda daudzas brīnišķīgas dāvanas: audumus un ierīces, rotas un garšvielas, katram no ģimenes kādu īpašu velti. Bet savai sievai viņš uzdāvināja maisiņu, kas izskatījās pavisam neievērojams un tomēr bija pats dārgākais, ko viņš bija ieguvis. “Sargā to, “ teica tirgonis savai sievai, “jo klīst runas, ka šim maisiņam piemīt pareģošanas spējas. Tas pasludinās mums, kad ieradīsies pasaules valdnieks.” Sieva par to brīnījās, pielika ausi pie raupjā auduma, bet nedzirdēja nevienu skaņu. Laiku pa laikam viņa tagad paņēma maisiņu rokās, pārbaudoši to aplūkoja un tomēr nevarēja atklāt, kas tam būtu neparasts. Kad viņas vīrs atkal bija devies ceļojumos, viņa paņēma maisiņu, izzagās ārā mežā un, kad likās, ka neviens neredz, ātri to atvēra un ieskatījās iekšā. Un ko viņa tur atrada? Dažas pavisam parastas sēkliņas, bumbulīšus, mazus un neievērojamus. “Tad tas ir viss tavš noslēpums!” sieva vīlusies iesaucās un izbēra bumbulīšus zemē. Tad viņa atgriezās mājās.

Bet neievērojamās sēkliņas palika guļam uz takas mežā, atstātas savā vaļā un vējā, kamēr tās pamazām pārklāja putekli un zeme.

Marija un Jāzeps ceļā uz Bētlemi nāca cauri tieši šim mežam. Tad izrādījās, ka tirgonis bija teicis taisnību: zem mīļās Dievmātes pēdām sēkliņas atvērās, un no tām izauga mazi, sudrabaini balti ziediņi, kuri mirdzēja, it kā ceļš būtu nosēts ar zvaigznītēm. - Tie arī vēl šobaltdien pavēsta pasaules Kēniņa nākšanu. Tādēļ Kristus rozes - jo par tām ir runa - zied Ziemassvētkos.

Eglītes

5

Kad Dievs Kungs radīja kokus, tad Viņš deva tiem saknes, lai tie cieši turētos zemē, un vienlaikus arī zarus, lai tie varētu slieties pret debesīm. Jo no tūrienes koki bija nākuši, un savu patieso dzimteni tiem nevajadzētu aizmirst. No tā laika koki svētā atmiņā par savu Kungu un Radītāju stiepj savus zarus uz augšu kā nepārtrauktā klusā lūgšanā. - Tā darīja arī egle, un, kur tā pacēla savus garos, plaši izplēstos zarus, tā pārsniedza citus kokus. Tam, ka šodien tas ir pavisam citādi, ir sekojošs pamats.

Reiz Marija, mīļā Dievmāte, un Jāzeps, viņas vīrs, kādu vakaru atkal nebija atraduši nekādu pajumti, jo viņi bija tālu no jebkuriem cilvēku mājokļiem. Tā viņiem nācās doties pie miera augstu, slaidu egļu mežā. Tur viņi meklēja vietu miegam. Bet viņus stindzināja vējš un aukstums, un tad vēl sāka arī snigt, vispirms nedaudz, tad arvien stiprāk. Viņi gan spiedās cieši pie slaidu koku stumbriem, bet arī tas deva tikai nelielu patvērumu. Tad Marijai šajā postā sažņaudzās sirds, ar savu maigo roku viņa mīļi noglaudīja stumbru eglei, pie kuras viņi bija patvērušies, un lūdza: "Tikai nelabprāt es traucēju tavu kluso lūgšanu, kuru tu sūti augšā mūsu visu Tēvam. Bet raugi, Dievs pats ir pievērsies zemei - es nesu zem sirds viņa dēlu. Viņam vajadzīga tava palīdzība." Tikko mīļā Dievmāte bija izrunājusi šos vārdus, kad cauri augstajam kokam izskrēja trīsas, un lēni, lēni tā zari noliecās uz leju, zemāk un zemāk, tā ka radās plašs jumts. Kaut arī egle, līdzīgi citiem kokiem, rudenī bija zaudējusi savas zaļās skujas, tagad tās atkal izauga, lai nekad vairs nenobirtu. Tā Marija un Jāzeps zem egles zariem atrada drošu patvērumu naktij.

Tā kā egle bija pārtraukusi savu kluso lūgšanu svētās ģimenes dēļ, tad no tā laika tā tiek īpaši godāta. Ziemassvētkos tā drīkst turēt savos līdzcietīgi nolaistajos zaros mirdzošās sveces un atmirdzēt visskaistākajā mirdzumā no visiem kokiem - cilvēku un Dieva priekšā.

Kā tika celta godā dzeloņplūme

6

Raža jau sen bija novākta, jo rudens jau gāja uz beigām, un savu stingro valdīšanu bija iesākusi ziema. Krūmi un koki stāvēja kaili, bez lapām un augļiem, un sapņoja pavasara sapni par gaismu, kas atkal modīsies, par ziedu krāšņumu un bišu zumēšanu. - Arī dzeloņplūme bija noietusi savas lapas. Bet tās augļi vēl vienmēr karājās kailajos zaros. Tos neviens nebija gribējis. Kad rudenī bija atnākušas sievietes, lai lasītu kazenes, dzeloņplūmei viņas bija uzmetušas skatu tikai ar vienu acs kaktiņu un tūlīt aizgājušas tālāk. "Paskaties tik uz to nedraudzīgo radījumu ar viņa smailajiem ērkšķiem," viņas bija teikušas viena otrai, "aizstāv savas ogas, kuras arī tāpat neviens negrib. Lai viņa tās patur, jo tās ir sīvas un negaršīgas." Tā tumši zilās ogas karājās krūmā starp ērkšķiem un bija jau pārlaidušas pirmo salu. Ko gan krūms nebūtu devis, lai drīkstētu nest saldās ogas, kuras cilvēkiem patiktu tikpat labi kā avenes. Tas būtu bijis ar mieru pat atteikties no saviem skaistajiem, baltajiem ziediem. Bet nekādas vēlmes nemainīja to, ka viņš bija tieši dzeloņplūme un nevis avenājs.

Un tas bija pareizi tā. Jo kādu dienu ceļā uz Bētlemi caur šo mežu nāca Marija un Jāzeps. Viņi bija noguruši un izsalkuši. Kā nejauši viņu skats pievērsās tumšajām ogām ērkšķainajā krūmā. "Paskaties, Jāzep," priecīgi iesaucās Marija, "šis mīļais krūms savus augļus ir saglabājis mums." Un neraizējoties par asajiem ērkšķiem Dievmāte sāka plūkt dzeloņplūmītes. Bet Jāzeps atteica: "Liec mieru tam krūmam. Tā augļi nav baudāmi. Tu taču redzi, ka neviens tos nav gribējis." Bet Marija neļāva sevi atrunāt. "Kā tad lai tie garšo, ja tiem visu šo laiku ir bijis jāiztur aukstumā. Tur jau arī cilvēki paliktu skarbi. Ļauj tikai pamēģināt, vai tie negaršos draudzīgāk, ja mēs tos ieliksīm siltumā."

Vakarā viņi atrada naktsmājas pie laipniem zemniekiem. Tie gan ne mazums brīnījās par augļiem, ko atnesa līdzī Marija. "Vai jūs tos izmānījāt dzeloņplūmei?" viņi vaicāja, "Un vai tā labprāt ļāva tam notikt?" "Pavisam labprātīgi," apstiprināja mīļā Dievmāte, "tik ļauni, kā tās ērkšķi izskatās, tie nemaz nav." Tad viņa palūdza karstu ūdeni un ielika tajā augļus, tā ka no tiem izgāja viss sals un aukstums. Bet nākamajā rītā viņa deva Jāzepam un zemniekiem pagaršot brīnišķīgi mirdzošu sarkanu sulu, kas garšoja tik labi, ka viņi būtu labprāt dzēruši vēl vairāk. "Cik labi no tās paliek," teica Jāzeps, "no ķermeņa pazūd viss sastingums un aukstums. Marija, ko tu tur esi sabrūvējusi?" Dievmāte priecīgi pasmaidīja un teica: "Es neko neesmu sabrūvējusi. Tās bija

dzeloņplūmītes. Tās šo labo dzērienu ir saglabājušas mums savās ogās, lai mēs, tāpat kā viņas, tagad varētu spītēt ziemas aukstumam.”

No tā laika cilvēki draudzīgāk uzlūko dzeloņplūmi un prot novērtēt tās augļus, kuri nobriest tikai pēc sala. Un dzeloņplūmes krūms tagad ir pilnīgi apmierināts, ka viņš ir dzeloņplūme, nevis avene. Jo taču tikai tā tas varēja mīļajai Dievmātei ceļā uz Bētlemi nest savus augļus.

Rožu noslēpums

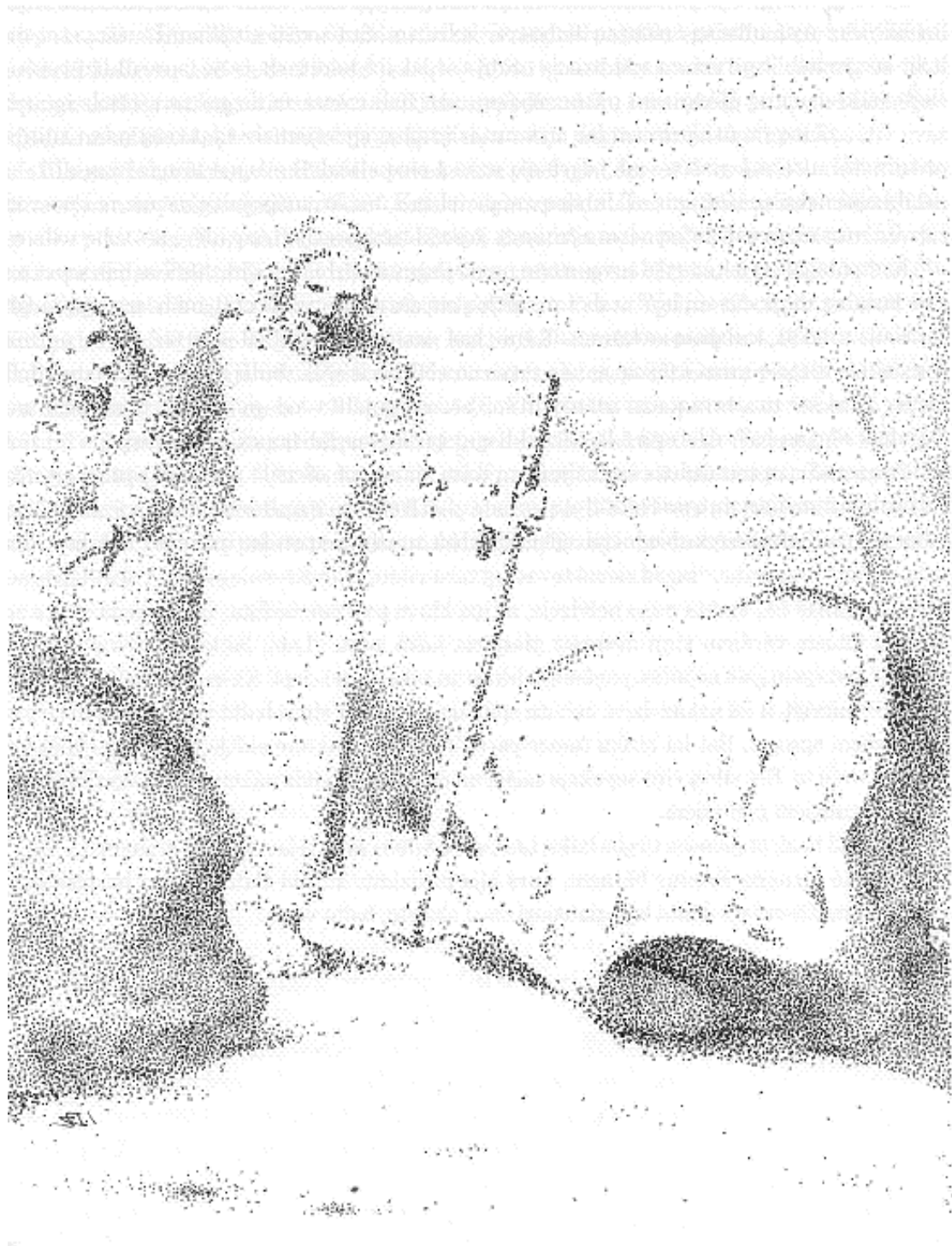
7

Cik ļoti Dievmāte bija priecājusies par rozēm, kuras pēkšņi bija izplaukušas no sausajiem ērkšķu krūmiem! Viņa bija saplūkusi veselu pušķi un nesa sev līdzī rokās, ietītu apmetnī. Bet rozes palika svaigas un saglabāja Marijai arī savu mīlīgo smaržu.

Ejot netālu garām Jeruzalemei, Marija un Jāzeps satika trīs romiešu kareivjus. Tie izturējās kā lieli kungi un jau pa gabalu sauca: “Ceļu romiešu armijai!” Ēzelītīm, kas, neko nenojaušot, pagājās viņiem pretī, rupjākais no tiem trijiem deva tādu sitienu pa sāniem, ka nabaga dzīvnieks pārbijies palēcās. Marija un Jāzeps bija pakāpušies malā. Uz ceļa gan vietas pietika visiem, bet viņi negribēja dot iemeslu ķildai. Taču tieši to meklēja rupjais kareivis. Kad viņš redzēja Mariju tik pazemīgi stāvam, pārklājušu mēteli pār rozēm, viņš pļegāja cieši klāt un ar izsmieklu iekliedza viņai sejā: “Ha, putniņ, ko tad tu tur slēp no mums? Paskatīsimies, vai tas nevar noderēt mums!” Bet tikko kareivis bija izstiepis roku pēc rozēm, kā tūlīt arī lādēdamies un lamādamies atrāva to atpakaļ. Tā bija saskrāpēta un asiņaina. “Ko tu tur nes?” kareivis uzņāca Marijai. Viņa pavēra savu apmetni un parādīja viņam pušķi: vieni vienīgi ērkšķu zari. Pirms vēl kareivis bija atguvies no izbrīna, pienāca klāt viņa biedri, un viens teica: “Liec viņai mieru, Varus. Kas zina, kādas sāpes jāizcieš šai sievietei, ka viņa rotājas ar ērkšķiem.” Otrais, kurš jau sen nožēloja, ka viņi sākuši piekassīties šiem nabaga ļaudīm, klusēdams sekoja saviem biedriem.

Marija palūkojās uz ērkšķiem savās rokās. Vai tad Dieva žēlastības rasa nebija ļāvusi tiem izplaukt kā rozēm? Kur tagad bija ziedi? Vai viss jau pagājis? Jāzeps, kurš sajuta viņas skumjas, maigi uzlika viņai uz pleca roku un mierinot teica: “Tie ziedēja tev, Marija, jau tik ilgi. Esi nu mierā un met prom sausos ērkšķu zarus.” Bet Marija pakratīja galvu un atteica: “Es taču zinu viņu rožu noslēpumu. Kā tad es varu tos nomest?” Un viņa atkal rūpīgi apklāja ar savu apmetni nabaga zarus, kuriem gan, kā likās, nekāda patvēruma vairs nevajadzēja. Bet sirdī viņai vēl skanēja tā romiešu kareivja vārdi: “Kas zina, kādas sāpes jāizcieš šai sievietei, ka viņa rotājas ar ērkšķiem.” Lai ļaudis domā, ko grib; reiz šie ērkšķi bija ziedējuši. Vai viņai vajadzētu tos tagad nomest to nožēlojamībā? Te Marija pēkšņi atkal sajuta to mīlīgo smaržu, ko tik ilgi viņai bija izstarojušas rozes. Un kad viņa piesardzīgi palūkojās zem sava apmetņa, zari atkal ziedēja pilnā skaistumā. Šīs rozes palika ar Mariju, kamēr viņai Bētleme kūtiņā piedzima Kristus bērns.

Ziemassvētku pelītes
Septiņi stāsti trešajai Adventes nedēļai

Kāpēc ēzelītis negribēja atpūsties

1

Ēzeļi ir ļoti stūrgalvīgi puīši. Viņi ir spēcīgi un izturīgi un var čakli nest nastas. Bet dažreiz viņiem vienkārši negribas to darīt. Tad nelīdz ne lūgšanās, ne šķendēšanās; ja viņi negrib paklausīt, tad negrib. Ja tu tomēr gribi piespiest viņu palīdzēt, tad viņš atspiež visas četras kājas zemē, un tad vari vilkt vai grūst, no vietas izkustināt to neizdosies. Bet, kad esi jau pavisam izmisis, var gadīties, ka pēkšņi visa ietiepība ir pazudusi - kā vēja aizpūsta - un tavš ēzelītis atkal ir vismīļākais, uzticamākais un izpalīdzīgākais radījums, kādu vien var iedomāties.

Tāds stūrgalvīgs, ietiepīgs un mīļš bija arī Marijas un Jāzepsa ēzelītis, un ceļš uz Bētlemi būtu bijis vēl garāks un grūtāks, ja tas pēkšņi nebūtu kļuvis par rāmu, draudzīgu nastu nesēju. Bet tas notika tā.

Kamēr Jāzeps uzkrāva ēzelītim mugurā to nelielo mantību, kas bija vajadzīga ceļā uz Bētlemi, tas braši turējās mierīgs un varēja likties, ka tas ir mīļākais un maigākais dzīvnieks visā Nācaretē. Bet, kad Jāzeps paņēma rokā pavadu, lai vestu ēzelīti uz priekšu, tas pēkšņi atspieda kājas zemē un negribēja spert nevienu pašu soli. Jāzeps izmēģinājās gan ar glaimiem, gan ar šķendēšanos: ēzelītis stāvēja un nebija izkustināms. Tad arī Marija izmēģināja savu laimi, bužināja pelēcim starp ausīm un sirsnīgi lūdās, lai tas tomēr nāktu, jo ceļš uz Bētlemi esot tāls, un viņiem jau tā esot ļoti jāsteidzas. Bet ēzelītis spītējās un tur nelīdzēja nekāda runāšana. Šajā nelaimē iejaucās eņģelis Gabriēls. Marijai un Jāzepam neredzams, viņš pienāca pie ēzelīša un teica: "Tev ir pilnīga taisnība, ka tu negribi iet uz Bētlemi, jo tu esi tik maziņš un vājš, ka šis ceļš tev noteikti būs ļoti grūts. Tāpēc es gribu pasaukt dažus eņģelus; tiem būs jānes tava nasta, un tu vari palikt te. Žēl tikai," viņš ar nožēlu piebilda, "ka ne tu dzirdēsi, kā dziedās eņģeļi, kad piedzims Kristus bērns, ne arī varēsi pagaršot to saldo sienu, uz kura tiks guldīts Dieva bērns."

Eņģeļu dziedāšana? Pagaršot saldo sienu? Un viņš te tik dumji stāv, spītējas un zaudē labākās lietas? Ēzelītis izslēja ausis un uzmanīgi ieklausījās, varbūt ka kaut kas no dziedāšanas jau ir dzirdams. Bet purnu viņš ošņādams izstiepa gaisā un šķita, ka tiešām jau ir sajūtama saldā siena smarža. Tad bija aizmirsta visa spītēšanās. Tagad ēzelītis ne tikai labprāt sekoja Marijai un Jāzepam, nē, viņš pat mundri gāja pa priekšu un pēkšņi nevarēja vien pietiekami ātri nonākt Bētleme. Vakarā viņš pat negribēja atpūsties un no rīta, vēl pirms bija uzlēkusi saule, jau atskanēja viņa ī-ī-ā brēciens, un tas nozīmēja: "Mostieties, steigsimies uz Bētlemi pie dziedošajiem eņģeļiem un saldā siena! Nav ko zaudēt laiku!"

Jā, tā dažkārt var izmainīties ēzelītis, ja vien reiz ieklausās tajā, ko viņam saka eņģelis.

Kā zirneklis palīdzēja Marijai

2

Kādu vakaru Marija un Jāzeps sev naktsmājas bija atraduši kādā alā. Kad viņi gāja tajā iekšā, pāri ceļam tieši rāpoja zirneklis, un Jāzeps gribēja to ātri padzīt ar savu ceļaspieķi. Bet Marija bija tikai draudzīgi noteikusi: “Ak, Jāzep, atstāj to mīļo dzīvnieciņu. Es nebaidos no Dieva radībām, un mums visiem te pietiek vietas.” Tad viņi bija ātri devušies pie miera.

Bet tajā naktī bija stiprs vējš. Tas gribēja pirms piedzimst Kristus bērns vēl ātri nospodrināt visas zvaigznes pie debesīm, lai Ziemassvētkos tās visas skaisti zeltaini mirdzētu. Vējš svilpoja arī iekšā alā, un tā aukstums tā stindzināja Dievmāti, ka viņa nevarēja ne acu aizvērt, lai cik arī netinās savā zvaigžņu apmetnī. Jāzeps viņai blakus bija sen iegrimis miegā un nemanīja, cik ļoti viņa salst.

Bet viens bija pamanījis, kā Marijai klājas: tas bija zirneklis. Tas jau sen bija ieslēdzis Dievmāti savā mazajā sirsniņā, jo tā bija tik draudzīgi runājusi par viņu. Tagad zirneklītis ķērās pie darba un aizauda alas ieejai priekšā tik brīnišķīgu, smalku tīklu, cik vien labi varēja. Jums varbūt šķiet, ka zirnekļa tīkls nevar aizturēt vēju, kas pūš ārā. Bet šis, lai cik trausls arī neizskatītos, bija pilnīgi kā biezs, biezs priekškars, pie kura salūza vēja vara. Tā Marija tomēr varēja labi izgulēties.

Bet, kad no rīta viņa redzēja alas ieejai priekšā smalko zirnekļa tīklu, tad saprata, kas viņai ir palīdzējis un sirsnīgi pateicās mazajam dzīvnieciņam, kas sēdēja paslēpies klints spraugā un priecājās.

Kāpēc zaķiem ir baltas līpas

3

Zaķēns visu vasaru bija izplosījies pa pļavām, izlēkājies no sirds un aiz pārgalvības vien metis arī kūleņus. Bet, kad pienāca ziema un pārklāja pļavas ar sniegu, un saule spīdēja arvien mazāk, viņš bija paslēpies savā migā. Tā bija mīksti izklāta ar lapām un zāli. Tur zaķēns bija ieritinājies, paslēpis deguntiņu starp ķepiņām, un tā viņš gribēja gulēt, kamēr atnāks pavasaris. Tikai kad pārāk sāka mocīt bads, viņš pameta savu silto midziņu, lai ātri atgrieztos tajā, kad vēders atkal bija pilns.

Te kādu dienu zaķēns sapņoja, ka pie viņa ir pienācis eņģelis, liegi paplucinājis garās ausis tā, ka viņš pamodies, un runājis ar viņu. Zaķēns atvēra acis un paskatījās apkārt. Eņģeli no sapņa vairs neredzēja. Bet viņš vēl atcerējās tā vārdus: “Tur ir divi nabaga cilvēki, kuri sniegā ir pazaudējuši ceļu. Skrien un palīdzi viņiem to atrast. Tevi taču droši vada tavs deguntiņš.” Un tiešām! Pavisam netālu zaķēns varēja abus redzēt: vīrieti un sievieti, arī ēzelīti. Vīrs meklējoši lūkojās tālumā pāri plašajam, baltajam laukam, bet ceļu nevarēja atrast. Zaķēns gan juta dūmu smaržu, kas kāpa no māju skursteņiem, kuras bija paslēpušās ieplakā. Viņš ātri pāri sniegam pielēca pie Marijas un Jāzeps, nostājās viņu priekšā uz pakaļķepām un tad lēkāja uz ciema pusi. Kad viņš atskatījās, tad redzēja, ka cilvēki vēl arvien stāv tajā pašā vietā un izbrīnēti noskatās viņam pakaļ. Tad zaķēns atkal aizskrēja atpakaļ pie viņiem, vēlreiz nostājās uz pakaļkājām un pārmeta kūleni, tā ka sniegā tiešām radās maza taciņa. Tad Marija un Jāzeps saprata, ko viņš gribēja, un sekoja zaķēnam. Tagad sprīņģodams un lēkādams zaķēns skrēja pa priekšu, kamēr kļuva redzams ciems. Tur viņš palika stāvam un priecīgi māja ar garajām ausīm. Kā viņš priecājās, kad Jāzeps no visas sirds pateicās! Bet vēl skaistāk bija, kad mīļā Dievmāte noliecās pie viņa, maigi noglāstīja un nopurināja no kažociņa sniegu. Viņa to izdarīja ļoti rūpīgi, tikai līpas galiņā palika nedaudz sniega. Tā gadījās, ka līpa vēl bija balta no sniega, kad zaķēns beidzot bija atlēkājies atpakaļ savā siltajā midziņā.

Bet, kad pavasarī sniegs bija nokusis, zaķēna līpa vēl vienmēr bija balta un ir tāda līdz šai baltai dienai - par atmiņu tam, ka reiz zaķēns bija droši vadījis Mariju un Jāzepu cauri sniegiem.

Vāverītes krājumi

4

Vāverīte rudenī bija čakli vākusi riekstus. Šur un tur viņa bija ierīkojusi krājumu slēptuvītes un tad jauki apklājusi tās ar lapām, zemi un zariņiem, lai tās būtu pasargātas un arī lai neviens tās neatrastu. Tai lietai bija tikai viens āķis. Proti, pēc tam, kad visi rieksti galu galā bija tik skaisti paslēpti, arī pati vāverīte tos vairs nevarēja atrast. Un kad pienāca ziema un vasarā tik bagātīgi klātais mātes dabas galds tagd piedāvāja tikai ļoti trūcīgu maltīti, arī vāverītei bija jācieš bads - neskatoties uz visiem viņas krājumiem. Tā bija tiešām mulķīga lieta. Tā viņai nācās darīt to, ko parasti viņa labprāt nedarīja: vajadzēja uzdrošināties doties uz cilvēku mājokļiem, lai tur sameklētu kaut ko ēdamu.

Tā reiz notika, ka vāverīte kļuva lieciniece ļoti niepriešinātam notikumam. Divi nabaga cilvēki bija klauvējuši pie kādas mājas durvīm un lūguši žēlastības dāvanu, bet saimniece šķendējoties un lamājoties bija viņus padzinusi. Kad vāverīte redzēja nabaga cilvēku skumjās sejas, viņas mazā sirsniņa sāpēja, un viņa dedzīgi vēlējās, kaut varētu viņiem palīdzēt. Ja tikai varētu atrast savas krājumu slēptuvītes!

Viņa ātri aizlēca uz mežu, lai pameklētu vēlreiz. Un paskat tik, pēkšņi tas bija pavisam viegli. Ne jau tā, ka vāverīte pēkšņi varētu visas atcerēties. Bet visur tur, kur viņa bija paslēpusi savus riekstus, šķita, ka uz zemes ir iedegtas mazas gaismiņas, kas rāda ceļu. Tad viņa kašāja un raka, piepildīja pilnus vaigu maisiņus un tad lēca pakaļ nabaga ceļotājiem. Bija gan nedaudz bailīgi, taču, ieraugot Marijas un Jāzepsa mīļās acis, pazuda visa baiļošana. Viņa žigli nolēca lejā un nolika uz ceļa katram priekšā divus riekstus. Jūs droši vien domājat, ka izsalkušam vēderam ar to ir par maz. Bet, kas ir dots ar mīlestību, tas vienmēr ir vairāk nekā šķiet. Marija un Jāzeps pateicās mazajam zellim, apēda riekstus, un tie apklusināja nikno izsalkumu.

Bet vāverītei no tā laika gāja labi. Jo vienmēr, kad viņa meklēja savas krājumu slēptuvītes, uz zemes mirdzēja mazās gaismiņas, tā ka riekstus vairs nevajadzēja meklēt veltīgi.

Sargsuns Pēteris

5

Reiz savā ceļā uz Bētlemi Marija un Jāzepe vakarā atkal bija veltīgi meklējuši pajumti, un viņiem jau likās, ka nakts būs jāpavada zem klajas debess. Te Jāzepe pēdējā vakara krēslā tālumā pamanīja mazu, neapgaimotu mājiņu. Pienākuši tuvāk, viņi drīz pamanīja, ka tas nebija cilvēku mājoklis, bet gan aitu kūts. Bet tur vismaz bija jumts virs galvas un siltāk.

Tikai ar Pēteri Marija un Jāzepe nebija rēķinājušies.

Pēteris bija sargsuns. Augu dienu viņš kopā ar ganiem ārā virsējā pieskatīja aitas, bet naktī viņš apsargāja aitu kūti pret laupītājiem un citiem vazaņķiem. Kad Pēteris nomanīja, ka tuvojas cilvēki, viņš pielēca kājās, nožvadināja dzelzs ķēdi, kurā bija piesiets, lēca pretī svešiniekiem un nikni ierējās: “Vau, vau!”, kas nozīmēja: “Uzmanieties! Te jums ir darīšana ar mani. Nemaz nenāciet man par tuvu!” Kad Jāzepe izdzirdēja nikno riešanu, viņš paraustīja plecus un pagriezās prom. “Tur neko nevar darīt,” viņš teica Marijai, “ar šo sargu sarunāt būs vēl grūtāk nekā ar cietsirdīgajiem cilvēkiem.” Arī Marija bija apstājusies un noklausījās Pētera riešanā, cik apmierināts tas bija ar sevi, ka varēja atbaidīt abus cilvēkus. Bet tad Marija teica: “Ak Jāzepe, ļauj mums vismaz pamēģināt. Naktis tagad ir tik aukstas, ka bez jumta virs galvas mēs nevarēsim gulēt.” Pateica un mierīgi devās klāt aitu kūtiņai.

Pēteris sāka gluži trakot. Viņš riedams nikni lēca pretī Dievmātei ār savu dzelzs ķēdi. Bet, pirms Jāzepe paspēja iejaukties ar savu ceļaspieķi, notika kaut kas negaidīts. Kā pēc nedzirdamas pavēles Pēteris pēkšņi pārtrauca savu riešanu, tikai stāvēja un skatījās uz Mariju, kura bija pienākusi viņa ķēdei aizsniedzamā attālumā, un pēkšņi viņa aste sāka priecīgi vēdināties, šurp un turp, šurp un turp. Un tad sargsuns kā mazs kazlēns palēcās pretī Dievmātei un nogūlās viņas priekšā uz muguras. Bet Marija noliecās pie viņa, lai pabužinātu spalvu uz vēdera. Vēl reizi Pētera rīklē ierūcās, kad abiem klāt pienāca Jāzepe; bet zem mīļuma pilnās Dievmātes rokas viņš tūdaļ atkal nomierinājās. “Paskat tik, cik mežonīgi tas puisis raustīja savu ķēdi,” Marija teica Jāzepam, “viņš ir savainojis sev visu kaklu.” Un viņas maigie pirksti viegli pārslīdēja brūcēm. Pēteris no pieskāriena pat nesarāvās.

Vēlāk suns vismīļāk pats būtu ielīdis līdz aitu kūti, lai tikai drīkstētu būt pie Marijas; bet tas gan nebija iespējams. Bet viņš gulēja, cik vien cieši iespējams, pie durvīm, un viņa mazā sirds lēkāja no prieka, ka šonakt viņš drīkst sargāt Dievmāti.

Nākamajā rītā agri atnāca gans, lai palūkotos aitas. Jau no tālienes viņš ieraudzīja pārsteidzošu ainu. Aitu kūts durvis atvērās, un ārā iznāca sieviete un vīrietis, kuriem sekoja ēzelītis. Bet Pēteris, stingrais sargsuns, lēkāja viņiem apkārt asti vēcinādams un laizīja sievietei roku, kamēr iekšā blēja aitas, ko tās darīja tikai tad, kad pie tām nāca kāds labi pazīstams un mīļš cilvēks. Gans stāvēja kā sapnī, nolūkojās šajā ainā un tikai tad, kad Marija un Jāzeps jau sen bija aizgājuši tālāk, pamodās no savas sapņošanas. “Nu, Pēter,” viņš uzsauca sunim, “kas tad te bija pie tevis ciemos?” Ja vien viņš saprastu suņu valodu! Pēteris viņam noteikti izstāstītu, kas naktī bija iegriezies aitu kūtī. Bet, kad gans noliecās pie suņa, viņš pamanīja, ka ļaunās brūces uz Pētera kakla naktī ir sadzijušas. Tad viņš brīnījās vēl vairāk.

*Par aitiņu, kura negribēja ļaut
sevi apcirpt*

6

Balta kā sniegs bija pati skaistākā aitiņa visā ganāmpulkā; viņas vilna tiešām mirdzēja baltāk nekā citām. Bet tas arī bija vienīgais ar ko tā izcēlās. No rītiem tā vienmēr labprāt gāja līdz uz ganībām un vakarā paklausīgi sekoja atpakaļ uz kūti. Bet, kad pavasarī pienāca cirpšanas laiks, tad pēkšņi visa paklausība pazuda. Kamēr citas aitas pakļāvīgi ļāva nocirpt savu vilnu, Kā-sniegs-baltā atrāvās, tikko kāds mēģināja pieķerties viņas kažokam un bēga prom lieliem lēcieniem. Nē, viņa negribēja atdot savu balto vilnu - nekādā gadījumā. Galu galā ganam apnika medīt mazo aitiņu, un viņš nolēma: "Lai Kā-sniegs-baltā patur vien savu silto ziemas kažoku. Gan jau viņa manīs, cik karsti būs vasarā ar biezo vilnu."

Kad pārējās aitas tad gāja uz ganībām nocirptas, kamēr viņu vilna, sasieta lielās pakās, tika pārdota tirgū, Kā-sniegs-baltā turpināja skraidīt apkārt savā siltajā kažokā. Nē, viegli tas tiešām nebija, kad pienāca vasara. Tad aitiņai reizi pa reizei bija tiešām ļoti karsti un, cik vien bieži varēja, viņa meklēja ēnu, lai atvēsinātos. Gans labprāt būtu palīdzējis savai aitiņai un tagad tomēr to atbrīvojis no siltās vilnas. Bet arī tagad Kā-sniegs-baltā nelaida viņu sev klāt, kad viņš nāca ar dzirklēm. Jā, kam tad viņa gribēja saglabāt savu balto vilnu?

Tā pienāca ziema un tā ziemas nakts, kurā Marija un Jāzeps pārnakšņoja aitu kūtī. Nākamajā dienā Kā-sniegs-baltā bija pavisam pārvērtusies. Tagad viņa turējās cieši blakus ganam un ar dažādām zīmēm mēģināja parādīt, ka tagad viņa noteikti grib tikt nocirpta. "Tā taču nevar," teica gans, "tagad ziemā tev vajag tavu vilnu." Bet Kā-sniegs-baltā neatkāpās no savas lūgšanās un, kad tā neko nelīdzēja, aitiņa kļuva pavisam bēdīga, vairs neēda un ne ar kādiem labiem vārdiem viņu nevarēja piespiest neko ieēst. "Labi, lai tad notiek pēc tavas gribas," gans galu galā nopūtās, paņēma dzirkles un sāka aitiņu cirpt. Kā-sniegs-baltā izturējās pavisam mierīgi, it kā nekad dzīvē nebūtu spītējusies, kamēr viņas baltā vilna nebija nocirpta līdz pēdējai sprogai. Bet lai aitiņa tomēr pārāk nesaltu, gans sameklēja kādu vecu jaku un uzvilka viņai to. Bet vilnu viņš sapakoja saišķī un paglabāja, jo līdz nākamajam tirgum vēl bija jāpaiet daudziem mēnešiem.

Bet, kad beidzot pienāca tirgus laiks, tad baltās vilnas saišķis jau sen bija atdāvināts. Gans pats bija to aiznesis Kristus bērnam, kurš bija piedzimis kūtiņā Bētleme. Un beidzot viņš zināja, kam Kā-sniegs-baltā bija glabājusi savu skaisto, balto vilnu.

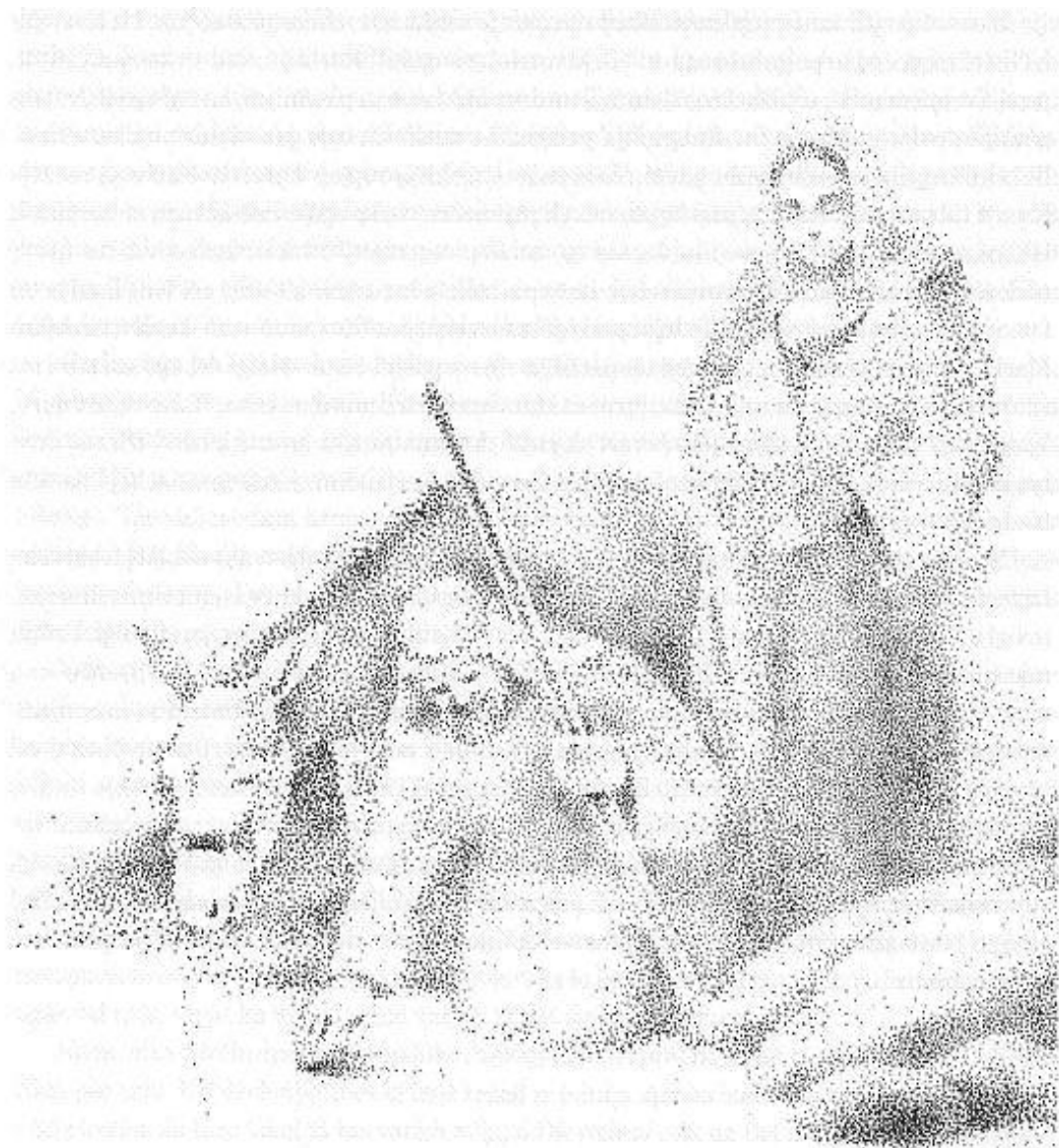
Ziemassvētku pelītes

7

Bētleme bija kāda kūtiņa, veca un sadēdējusi, tajā dzīvoja vērsis Remus. Siens un salmi bija izkaisīti pa zemi, stūrī bija barības sile, no kuras Remus parasti ēda. Tieši šajā kūtiņā bija jāpiedzimst Kristus bērnam. Kad eņģelis Gabriēls tur iemeta skatu, viņš pamatīgi satrūkās un iesaucās: “Dievišķais bērns taču nedrīkst ieraudzīt pasaules gaismu šajā netīrībā un nekārtībā! Remus, vērsi, dari kaut ko, lai šeit kļūtu skaisti tīrs un kārtīgs!” Bet vērsis tikai domīgi skatījās uz eņģeli ar savām lielajām, apaļajām acīm un mierīgi gremoja tālāk. Šeit kūtiņā izskatījās tā, kā vienmēr bija izskatījies, un viņa dēļ tas varēja tā arī palikt.

Cik gan labprāt eņģelis Gabriēls pats ķertots pie darba, lai ieviestu kārtību. Bet viņš to nevarēja ar savām gaisīgajām rokām. Kas lai viņam palīdz? Te viņš pēkšņi izdzirdēja klusu, smalku pīkstēšanu un, palūkojies apkārt kūtiņā, ieraudzīja mazu pelīti, kas vienā stūrī lūkojās no savas aliņas. Pelīte bija ieraudzījusi eņģeli un nu sauca savus bērnus, lai tie tāpat ieraudzītu debešķīgo parādību. Tad Gabriēls vērsās pie pelēm un lūdza: “Vai jūs nevarētu palīdzēt šeit kūtiņā ieviest kārtību, lai Kristus bērnam, kad viņš Ziemsvētkos piedzims, te būtu skaisti?” Pelītēm divreiz nebija jālūdz. Tās ātri izlīda no savas aliņas, paķēra katra pa salma stiebram un steidzās ar to projām, bet tūdaļ atgriezās, lai turpinātu uzkopšanu, un īsā brīdī vecajā kūtiņā bija jauki tīrs, un pat vērsim patika tagad labāk nekā iepriekš. Tad eņģelis Gabriēls slavēja pelītes un teica: “Par to, ka jūs tik čakli palīdzējāt, jūs sauksieties par Ziemassvētku pelēm, un, kad Ziemassvētkos piedzims Kristus bērns, jūs būsiet starp pirmajiem, kas drīkstēs viņu redzēt.” Tagad arī pelītes priecājās un dedzīgi gaidīja, kaut beidzot pienāktu Ziemassvētki.

Vecais vārtu sargs
Septiņi stāsti ceturtajai Adventes nedēļai

1 DZ

Saujiņa salmu

1

Kādu vakaru Marija un Jāzepe klauvēja pie kāda zemnieka durvīm un lūdza naktsmājas. Bet šis zemnieks bija īgns, cietsirdīgs cilvēks, kurš nelabprāt kādam palīdzēja, ja par to nesaņēma samaksu. Tā kā viņš taču redzēja, ka no šiem nabaga cilvēkiem nav ko ņemt, tad pamāja uz vienu sava pagalma stūri: “Tur, kur ir jumta mala, varat gulēt uz zemes,” viņš neviesmīgi noņurdēja. “Vai jums nebūtu kāda saujiņa salmu priekš mums,” Marija klusi palūdza, “lai mums nebūtu jāguļ uz aukstās zemes?” Zemnieks uzmeta viņai dusmīgu skatu. Bet tad viņš mainīja toni: “Labi, vienu saujiņu jūs dabūsi - bet nevienu salmu vairāk.” Un viņš pats piegāja pie šķūņa un no milzīgās salmu kaudzes, kas tur bija, izvilka nedaudzus salmus. Tos viņš iedeva Jāzepam un aizcirta durvis.

Jāzepe norūpējies skatījās uz kušķīti salmu. Ko tas viņiem var līdzēt! Bet Marija tos maigi izņēma viņam no rokas un sāka izklāt salmus uz zemes. Un paskat: iznāca guļvieta viņiem abiem un arī ēzelītim vēl palika pāri nedaudz pakaišu. Tā visi trīs varēja tiešām labi gulēt.

Nākamajā rītā, pirms doties tālāk, Marija un Jāzepe pateicās savam nedraudzīgajam namatēvam. Tas ņurdēdams atvadījās. Kad vēlāk viņš pats iznāca pagalmā, tam acīs iekrita salmu stiebri, kuri vēl vienmēr gulēja turpat, kur bija gulējuši Marija un Jāzepe - te viens un tur viens, kā jau viena saujiņa. Zemnieks jau gribēja sadusmoties par to, ka viņi stiebrus nav atkal savākuši. Bet tad viņš pamanīja, ka salmi īpatnēji mirdz. Un kad viņš stiebrus apskatīja tuvāk, tie izrādījās no tīra zelta! Viņš pacēla tos un pasvārstīja saujā. Tad viņš ar otru roku iesita sev pa pieri un iesaucās: “Nerrs, tas tu esi! Vajadzēja tos ļaudis likt gulēt šķūnī, tad visi tavi salmi tagad būtu pārvērtušies zeltā!” Bet tur vairs nevarēja neko darīt. Tāpēc viņš gribēja vismaz tos nedaudzus salmus, kuri bija palikuši, dārgi pārdot. Cietsirdīgais zemnieks ietina tos lakatā un devās ceļā uz tuvāko pilsētu. Pēc dažādas tirgošanās un kaulēšanās viņš atrada zeltkali, kurš gribēja viņam labi samaksāt. Apmierināts, ka trūcīgās naktsmājas viņam tomēr vēl ir nesušas tik labu peļņu, viņš iztina salmus no lakata. Bet cik apjucis skatījās viņš un cik sirsnīgi viņu izsmēja zeltkalis, kad parādījās pavisam parasti salmi!

Tā zemnieks uz mājām atnesa tikai izsmieklu, un to viņš saglabāja ilgāk nekā svētās ģimenes velti, kuru viņš gribēja pārdot.

Nabaga sievas siltā zupa

2

Rebeka bija pati nabadzīgākā sieviete ciemā. Viņai piederēja tikai apģērbs, kas bija mugurā, un tas bija diezgan maz; svārki un blūze bija noplīsuši, kurpēs un zeķēs bija daudzi caurumi. Visi pazina viņu, un arī Rebeka pazina visus ciema ļaudis un zināja, kur varēja piekļaut, kad bija izsalkusi un kur varēja dabūt naktsmājas, kad ziemas aukstums neļāva palikt laukā. Viņas dzīve bija trūcīga, bet tā viņa bija pieradusi un citādāku to nemaz nevarēja iedomāties. Kādam zemniekam, kurš reiz bija nožēlojis ubadzi par viņas trūkumu, tā bija atteikusi: “Vismaz vienu trūkumu es nepazīstu, no kura jūs visi ciešat.” Un, kad tas bija viņu uzlūkojis pavisam izbrīnēts, turpināja: “Jums visiem jāpacieš mana ubagošana no jums. Bet no manis neviens nekad nav ubagojis.” Un ar viltīgu smaidu viņa bija paņēmusi zem rokas maizes klaipu, ko tas bija iedevis, un aizgājusi.

Šajā ziemā, kurā norisinās mūsu stāsts, zemē jau tāpat valdīja liels bads, tā ka cilvēkiem pašiem tik tikko pietika, lai iztiktu, un ubadzei viņi deva tikai nelabprāt un nedaudz. Viņai vajadzēja kļaut pie daudzām durvīm, kamēr izdevās savākt trūcīgu maltīti. Kādu dienu Rebeka bija saubagojusi nedaudz siltas zupas; tur sanāca tieši puse viņas krūzes. Kad viņa ar to apsēdās ceļmalā, lai paēstu, pēkšņi viņa ieraudzīja nākam kādu vīrieti un sievieti ar ēzelīti. Jūs jau uzminējāt: tie bija Marija un Jāzeps ceļā uz Bētlemi. Vīrs lūkojās drūmi, un jaunās sievietes bālā seja bija tā iekritusi, ka pat Rebeku pārņēma līdzjūtība. “Hei, ļaudis,” viņa uzsauca Marijai un Jāzepam, “kādēļ jūs esat tik drūmi un noskumuši? Kas tad jums trūkst?” Jāzeps klusēdams paskatījās, pie kam viņa skatiens nomērīja krūzi ar zupu. Bet Marija klusi atteica: “Mums nav nekā ēdama un tāpēc ir grūti ceļot.” “Jā, kāpēc tad jūs sev kaut ko nenopērkat?” vaicāja ubadze. “Mums nav naudas, lai nopirktu ēdienu,” bija atbilde. “Un kāpēc jūs neubagojat?” Rebeka gribēja zināt. “Mēs mēģinājām,” Marija nokaunējusies atzinās, “bet neviens mums neko negribēja dot.” - “Jā, jā,” pamāja ubadze, “ir slikti laiki. Cilvēkiem pašiem nekā nav. Paskatiet, cik nabadzīgi viņi apveltījuši mani.” Un viņa norādīja uz savu krūzi ar nedaudz zupas. Pēkšņi viņai kā zibens izskrēja cauri ļoti neparasta doma, doma, kāda viņai vēl dzīvē nekad nebija ienākusi prātā. “Sakiet,” viņa lēnām vaicāja, “vai jums ir kāds trauks?” Jā, Marijai un Jāzepam bija krūze. “Tad dalīsimies,” izlēma ubadze, “mana zupa un jūsu posts.” Tad Jāzeps izņēma krūzi, un Rebeka ielēja tajā, cik viņai likās, ka tieši varētu pati bez tā iztikēt un tad vēlreiz tikpat daudz. Tad viņas pašas krūze bija tukša, bet viņai izdevās to turēt tā, ka Marija un Jāzeps to nepamanīja.

Kad ubadze redzēja abus izsalkušos cilvēkus ēdam viņas zupu, viņa sajuta tādu prieku, kādu vēl nekad nebija piedzīvojusi. Uz vienu mirkli viņa pat aizmirsu savu izsalkumu.

Ak, bija vajadzīgas tikai dažas minūtes, lai izēstu zupu, un Marija un Jāzeps jau atkal devās ceļā. Rebeka vēl ilgi nolūkojās viņiem pakaļ, ceļotājiem, kuri bija viņai iemācījuši arī to trūkumu, kuru viņa līdz šim nebija pazinusi un kurš viņai bija dāvājis prieku. Kad viņa beidzot noliecās, lai paceltu tukšo krūzi, atklājās, ka tā ir līdz malām pilna ar brīnišķīgi siltu un garšīgu zupu, kas remdēja viņai visu izsalkumu.

Pie ganu ugunskura

3

Laukos Bētleme pilsētas vārtu priekšā dega ugunskurs. Ap to sēdēja un sildījās gani, jo bija ziema un nakts bija aukstas. Lokā viņiem apkārt mierīgi bija sagūlušas aitas. Tikai suņi bez apstājas skraidīja ap ganāmpulku un sargāja. “Būtu gan labi,” pēkšņi nopūtās Samuels, jaunais gans, “ja vispār nebūtu vilku, kas apdraud ganāmpulku!” Bet Jēkabs īgni papurināja galvu un atteica savam biedram: “Nav ko sapņot! Kamēr būs aitas, būs arī vilki, kas tās plēsīs.” Eliass, vecākais, pacēla savu sirmo galvu, uzlūkoja abus ar gaišām acīm un noslēpumaini teica: “Kas zina, kas zina. Es esmu dzirdējis par vēstījumu, ka kādu dienu vilki mierīgi ganīsies kopā ar jēriem.” - “Kad tas būs?” ātri jautāja Samuels. Vecais apdomīgi nolieca galvu. “Grāmatā stāv rakstīts, ka kādu dienu Dieva dēls piedzims kā cilvēks. Tad uz zemes izbeigsies viss naidis, un cilvēku un zvēru vidū valdīs miers. Bet kad būs šī diena, to neviens nezina teikt.”

Gani domīgi skatījās ugunī. Pēkšņi viņi sadzirdēja jauku dziedāšanu, tik patīkamu, ka aizkustināja sirdi. Kad viņi pagriezās, tad saskatīja uz ceļa, kas veda uz pilsētu, kādu vīru un jaunu sievieti zilā apmetnī ar kapuci, kurus pavadīja mazs ēzelītis. Un sieviete dziedāja, dziedāja bērnam, ko viņa nesa sev zem sirds, un priecīgs miers izplatījās to dvēselēs, kas viņā klausījās.

Gani nolūkojās pakaļ sievietei, kamēr tā izzuda skatienam. Kad viņi beidzot atkal pagriezās pret uguni, tad pamanīja, ka arī aitas ir pagriezušas galvas uz Bētleme pusi un ka pat suņi ir pārtraukuši savu nebeidzamo skraidīšanu un stāv ar saspicētām ausīm. Pēkšņi Samuels piesardzīgi pamāja ar roku pāri ganāmpulkam un nočukstēja: “Paskatieties tur! Tas nav mūsu suns, tas ir vilks.” Pārējie gani sekoja viņa mājienu un tad pamāja. Jā, vilks stāvēja starp aitam. Tas stāvēja kā dziesmas brīnuma aizgrābts un skatījās uz Bētlemi. Tad vecā Eliasa seja iemirdzējās, un viņš iesaucās: “Tikko vēl mēs domājam, ka brīnums, par kuru runājam, notiks vēl tālā nākotnē, un tagad tas ir pavisam tuvu. Dieva dēls nāk pasaulē. Zīme ir neapšaubāma - vilks mierīgi ganās starp jēriem.” Samuels pagriezās pret veco un jautāja: “Vai jūs, tētiņ, domājat, ka jaunā sieviete, kura tik skaisti dziedāja, bija Dievmāte?” - “Es domāju gan,” pamāja Eliass, “ka tai vajadzēja būt bijušai Dievmātei.” Un tur vecajam aitu ganam bija pilnīga taisnība.

Vecais vārtu sargs

4

Simeons, vecais vārtu sargs, sēdēja pie loga, nolūkojās sniegpārslu virpuļošanā un domāja par pagājušajiem laikiem. Deviņdesmit gadu viņš jau bija nodzīvojis un septiņdesmit gadus viņš bija sargājis Bētleme vārtus, no rītiem līdz ar pirmo saules staru, kas iemirdzējās virs apvāršņa, viņš bija vārtus atvēris un vakaros, kad izdzisa pēdējā saules gaismiņa, tos atkal noslēdzis. Daudzus cilvēkus viņš bija redzējis ienākam un aizejam un ar laiku bija iemācījies pazīt, vai tiem prātā bija labais vai ļaunais. Tagad, kad spēki viņu pameta, un lielās atslēgas viņš varēja pacelt tikai ar pūlēm, un smagos vārtus eņģēs nemaz vairs nespēja pavirināt, viņa vietu bija ieņēmis jaunāks sargs. Simeons vēl sargāja tikai vienus vienīgus vārtus, mazus un nemanāmus pilsētas austrumu mūrī, kas nebija tikuši atvērti vēl nekad viņa mūžā un kurus tomēr sauca par “augstajiem vārtiem”. Atslēgu no šiem vārtiem viņam bija uzticējis viņa priekštecis, kad Simeons pats vēl bija jauns vīrs, un piekodinājis labi rūpēties par to, lai dzelzs slēdzene neierūsētu. Bet kad pienāks laiks atvērt Augstos vārtus, to vārtu sargs nešaubīgi sapratīsot pats. Tā Simeons daudzus, daudzus gadus bija sargājis dzelzs atslēgu un kopis to, bet nekad nebija dzirdējis aicinājumu šos vārtus atvērt. Par to iedomājies, vecais vīrs smagnēji piecēlās no sava krēsla, nogāja nedaudzos soļus līdz skapim un izņēma atslēgu. Tad viņš atkal apsēdās pie loga un, skatīdamies lēnajā sniegpārslu krišanā, atkal un atkal ar savas vilnas jakas piedurkni pārvilka dzelzs atslēgai un pulēja to tā, ka tā sāka mirdzēt, it kā būtu no sudraba. “Tu zināsi, kad tevi aicinās,” bija teicis viņa priekštecis. Vienmēr, kad Simeons atcerējās šos vārdus, viņam uznāca klusas bailes, ka varbūt ir vajadzējis atvērt, bet viņš nav bijis nomodā.

Tad viņš pamanīja, ka debesis austrumu pusē pēkšņi sāk mirdzēt, it kā nemaz nebūtu tītas sniegpārslu mākonī. Mirdzums kļuva gaišāks un gaišāks, un gaismā parādījās augsti zelta vārti, kuri atvērās. Bet no augstajiem zelta vārtiem iznāca kāds mazs bērns. Tas palūkojās apkārt, tad draudzīgi pamāja ar savu mazo rociņu vecajam vārtu sargam pie loga un sāka pa neredzamu ceļu kāpt lejā uz zemi. Pie tam viņš vienmēr atkal palūkojās uz Simeonu, kurš izbrīnījies tajā visā noskatījās. Pēkšņi viņš iesaucās: “Augstie vārti! Tas bērns taču nāk uz Augstajiem vārtiem, bet es te sēžu muti pavēris un brīnos.” Cik vien ātri viņam tas izdevās, Simeons piecēlās, un devās ārā sniegā, tikai vilnas jaku mugurā, uz pilsētas austrumu mūri. Ceļā viņš nevienu nesatika. Cilvēki šādā laikā deva priekšroku palikt savās istabās. Kaut arī zelta vārti pie debesīm tagad nebija redzami, tad tomēr varēja nojaust to gaišo spīdumu

austrumos. Beidzot viņš bija nokļuvis pie Augstajiem vārtiem, beidzot varēja ielikt slēdzenē sudrabaini mirdzošo atslēgu. Tā pagriezās pavisam viegli. Un tad mazie vārtiņi atvērās, bez skaņas atvērās Augstie vārti, un ārpusē stāvēja bērns. Viņš uzticīgi pastiepa Simeonam pretī rociņu un teica: “Liels paldies, ka tu dzirdēji aicinājumu un atvēri man. Arī es turu atvērtus vārtus tev. Paskaties!” Un kad vecais vārtu sargs pacēla acis, viņš atkal redzēja pie debesīm zelta vārtus. Tie stāvēja plaši atvērti, un uz tiem veda mirdzošs ceļš. Tad Simeons laimīgi iesmējās un devās uz Debesu vārtiem, un bērns nolūkojās pakaļ, kamēr tas pazuda.

Pagāja dažas dienas, kamēr ļaudis pamanīja, ka vecais vārtu sargs ir pazudis. Viņu meklēja, bet nevarēja nekur atrast. Tad notika tā, ka kādu dienu pilsētā parādījās svešinieki, kāds vīrs ar savu jauno sievu un ēzelīti. Bet jaunais vārtu sargs nebija redzējis viņus ienākam un bija par to ļoti izbrīnēts. Tāpēc viņš aizgāja līdz Augstajiem vārtiem un atrada tos atvērtus un atslēgu palikušu slēdzenē. “Vai tas vecais Simeons ir sajucis un aizejot pametis te vaļā?” noņurdēja vīrs, atkal noslēdza vārtus un paņēma pie sevis atslēgu. Viņš jau nenojauta, ka tas, kura dēļ Augstie vārti bija jāatver, bija jau ienācis.

Daniēls ar flautu

5

Kad Bētleme ielās parādās Daniēls un spēlē savu mazo flautu, tad cilvēki klausās un priecājas. Pie tam Daniēls īstenībā bija visai nožēlojams zēns. Viņam no dzimšanas bija vārga sirds, kas neļāva daudzies kopā ar citiem bērniem, kreisā kāja bija nedaudz kliba, un - tas bija nožēlojamākais - viņš bija akls. Viņš nekad nebija redzējis sauli, debesis un skaisto pasauli. Bet, kad viņš spēlēja savu flautu - un to viņš darīja vienmēr, lai ietu kur iedams - tad viņa melodijās nebija nekā no skumjām. Daniēls bija dzīvespriecīgs bērns, un viņa dzīvesprieks bija lipīgs.

Jau sen bija ziema, kad, kādu rītu pamodušies, cilvēki aiz logiem neredzēja neko citu kā pelēku plīvuru. Visa Bētleme bija ietīta savādos miglas vālos, kas aizsedza skatu un lika pat pazīstamām ielām un stūriem izskatīties svešiem un nereāliem. Tikai vienu tas neskāra, tas bija Daniēls. Tā arī migla nevarēja viņu aizturēt istabā. Tieši šajā dienā viņam radās nepārvarama vēlēšanās iziet ārā. Toreiz jau vēl nesvinēja Ziemsvētkus; bet prieks, ko sajuta zēns, bija tieši tāds, kādu sajūtam mēs, kad tuvojas šie gaišie svētki. Viņš paņēma savu flautu, un smalkā dzirde viņu droši izvadīja ārā pa pilsētas vārtiem. Tad viņš gāja gar pilsētas mūri, kamēr nonāca līdz akmenim, uz kura viņš parasti sēdēja vismīļāk. Tur nu viņš tupēja miglā un spēlēja uz savas flautas "Ciona meita, priecājies". Ak, tagad viņš vairs nebija mazais, aklais zēns, tagad viņš bija kāzu kapella, kas spēlēja karaliskajam līgavainim un viņa jaunajai sievai. Daniēls to darīja ar visu dedzību un nemanīja neko no miglas plīvura, kas viņoja apkārt un citiem aizsedza skatu, lai - jā, lai Marija un Jāzeps atrastu ceļu uz Augstajiem vārtiem. Jo bija jāpiepildās pareģojumam, ka viņiem šeit, un nevis kur citur, jāienāk pilsētā.

Marija un Jāzeps biežāk bija pilnīgi pazaudējuši ceļu un maldījās caur aizplīvuroto pasauli neziņā, kur viņi atrodas. Te pēkšņi līdz viņiem izlauzās flautas melodija "Ciona meita, priecājies". Viņi palika stāvam un klausījās brīnišķīgajā spēlēšanā, bet tad atkal sāka iet, sekojot mīļgājai mūzikai. "Kāds eņģelis tur varētu mūs vadīt?" vaicāja mīļā Dievmāte, bet tad jau viņi ieraudzīja iznirstam no miglas mazu zēnu, kas bija notupies uz akmens, ar flautu pie lūpām. Viņi apstājās un, neko nesakot, klausījās mūzikā, kamēr dziesma bija izskanējusi. Tad Daniēls pagriezās pret viņiem un jautāja: "Kas jūs esat, un ko jūs šeit meklējat?" - "Mēs esam nabaga ceļotāji," atteica Jāzeps, "un mēs meklējam ceļu uz Bētlemi." - "Nabaga ceļotāji?" zēns izbrīnēts jautāja un šķita viņus uzmanīgi nopētām ar aklajām acīm. Bet tad piebilda: "Pilsētas mūri ir pavisam

tuvo. Ja iesiet gar mūri, tad drīz nonāksiet līdz vārtiem.” Tiešām, labi ieskatoties, Marija un Jāzeps pamanīja mūri kā tumšu ēnu. Viņi pateicās flautas spēlmanim un turpināja ceļu. Un tas aizveda viņus pie Augstajiem vārtiem, tām mazajām durvīm, kuras bija tikušas atvērtas viņiem un kur slēdzenē vēl stāvēja sudrabaini mirdzošā atslēga. Tur viņi iegāja.

Flautas mūziku viņi dzirdēja aizvien tālāk. Jo Daniēls turpināja spēlēt; viņam bija jāspēlē, lai izpaustu savu prieku, jo viņš taču bija redzējis kaut ko brīnumainu. Ap viņu bija bijis daudz gaismas, šajā gaismā viņš bija varējis uztvert divu cilvēku tēlus, kuri veda līdz bēnu, mazu bēnu, kas viņam bija pamājis: “Nāc!” Jā, viņš nāks, kad tam pienāks laiks. Bet tagad viņam vajadzēja pūst tā, it kā viņa mūzika varētu izkļiedēt visu miglu un atņemt cilvēkiem aklību.

Bētleme saimnieki

6

Beidzot, beidzot pēc gara ceļojuma Marija un Jāzeps bija sasnieguši Bētleme pilsētu. Viņi bija noguruši ceļā, un pat ēzelītis piekūsis nokāra galvu. Bet kur lai atrod pajumti, telpu, kur dzīvot, gultu, kur gulēt? Viņi gāja no durvīm pie durvīm, visur klauvēja un lūdza dažādos saimniekus uzņemt viņus. Bet neviens negribēja viņus ielaist, jo Jāzeps bija nabadzīgs un nevarēja daudz dot par viesmīlību. “Ejiet prom,” skanēja vienmēr atkal, “šī ir mana māja, un te jūs netiksiet iekšā.”

Bija pienācis vakars, bet Marija un Jāzeps vēl vienmēr staigāja augšup un lejup pa ielām, un ēzelītis noguris klidzināja viņiem līdzī un brīnījās, ka viņi vēl nekur nav iegriezušies. Galu galā palika vēl viena vienīga viesnīca pilsētas nomalē, neliela māja ar vecu, satrūdējušu kūtiņu pagalmā. Bezcerīgi Jāzeps pieklauvēja pie durvīm arī te. Kad saimnieks atvēra, viņi tūdaļ varēja redzēt, ka viesistaba bija pilna ar cilvēkiem, un vienkārši neuzdrošinājās minēt savu vajadzību. Titus, saimnieks, viņus līdzjūtīgi uzlūkoja, pamanīja, ka viņi ir pārguruši un ka vajadzīga pajumte, pakasīja pakausi un norūca: “Ko nu lai dara? Te stāv divi cilvēki ar ēzelīti, visi ir noguruši, un tiem vajadzīga vieta, kur varētu pārgulēt. Te ir viesnīca, kurā var apmesties noguruši cilvēki. Bet māja ir pilna. Cilvēki gul jau pat uz soliem.” Viņa skatiens domīgi slīdēja pār nakts tumsā tīto pagalmu. Tad viņa acis pēkšņi iemirdzējās, un viņš iesaucās: “Tur, tālāk, tur jau deg lampiņa! Kas zina, vai tā nav gaidījusi tieši jūs. Sekojiet man, vīrs, sieva un ēzelīt! Jums būs mājiņa gandrīz vieniem pašiem. Tā gan nav sevišķi liela un nav arī labi ierīkota. Bet tur jums vismaz būs jumts virs galvas un salmi, uz kuriem gulēt.” Un uz kurieni saimnieks viņus aizveda? Jūs jau zināt: uz vērsa Remus kūtiņu, kuru ziemsvētku pelītes bija tik skaisti uzkopušas un kur laternā bija ielavījusies zvaigznīte un izplatīja savu draudzīgo gaismu.

Tātad tur viņi atrada pajumti - Marija un Jāzeps, un arī ēzelītis, kas viņus bija pavadījis uz Bētleme; un vērsis Remus labprāt pieņēma viņu sabiedrību. Beidzot viņi bija atnākuši, beidzot tiešām varēja - jā, kas tad? Sākties Ziemassvētki!

Dieva dēls

7

Kad pār zemi nolaidās svētā nakts, kļuva pavisam kluss. Bija tā, it kā pasaule aizturētu elpu. Bet debesīs eņģeļi skatījās augšup uz augstākajām sfērām, tur, kur Ķerubu un Serafīmu lokā atradās Dieva tronis. Un tad notika ilgi gaidītais, kvēli cerētais: loks pavērās, un debesu būtnēm kļuva redzams Dieva tronis. Bet no Dieva troņa iznāca Kāds, tik gaišs un skaidrs, mirdzošs un tīrs, ka to nevar aprakstīt pat ar eņģeļu mēlēm. Viņš draudzīgi palūkojās uz eņģeļu pulkiem, kuri pielūdzot vēlējās, kaut vienmēr varētu Viņu uzlūkot. Tad Viņš pakāpās sānis, un Tēva nopietni svētais skatiens izlauzās caur debesu pulku sfērām. Tā priekšā pavērās mirdzošs ceļš, dziļāk un dziļāk lejup, līdz pat zemei. Bet tur debesu būtnes nu ieraudzīja nabadzīgu kūtiņu, kurā pie vērša un ēzelīša siles sēdēja kāds vīrs un sieviete. Vīrs bija iegrimis miegā. Bet sieviete pacēla skatienu pret debesīm un, ieraudzījusi mirdzošo ceļu, pacēla rokas. Tad gaišā būtne, Dieva dēls, kurš bija iznācis no Dieva troņa, nostājās uz mirdzošā ceļa un sāka kāpt lejup, vienmēr tālāk lejup, viņu pavadīja iesāktā un vienmēr varenāka kļūstošā eņģeļu koru dziedāšana. Kamēr Viņš nonāca no viena debesu būtnu loka nākamajā, Viņš nemitīgi mainījās, sākumā bija kā viens no augstākajiem eņģeļiem, kā Serafīms, kā Ķerubs, pamazām nomesdams vienu diženuma formu pēc otras kā tērpus. Tagad Viņš stāvēja erceņģeļu pulkā; tad pakavējās eņģeļu pulkos, tad atstāja arī tos. Gaiši iemirdzējās nabadzīgā kūtiņā, kad Gaišais pienāca pie Marijas, un Viņa mirdzošā ēna noliecās viņai pāri. Bet Viņa gaisma atkal atspoguļojās acīs mazajam bērnam, kuru Dievmāte tagad turēja klēpī. Debesis no jauna piepildīja eņģeļu dziedāšana, un zeme atkal skanēja no debesu būtnu slavas dziesmas: “Šodien jums ir piedzimis Pestītājs, Kungs Kristus.”

No šīs nakts Ķerubu un Serafīmu loks vairs nekad nenoslēdzās. Vēl vienmēr mirdzošais ceļš ved no Dieva troņa lejup uz Zemi, un Kristus katru gadu iet pa to no Tēva lejā pie cilvēkiem, lai piedzimtu pie viņiem un kļūtu līdzīgs viņiem - un lai dēstītu savu gaismu viņu sirdīs, lai viņu acis iemirdzētos, kā reiz mirdzēja Kristus bērna acis.

Saturs

Akmeņainais ceļš uz Bētlemi

Septiņi stāsti pirmajai Adventes nedēļai	2
Akmeņainais ceļš uz Bētlemi	3
Lielā akmens noslēpums	4
Kāpēc ūdens ziemas laikā sasalst ledū	6
Brīnums pie akas	7
Ko vējš dziedāja Marijai	9
Mēness sudraba adata, zvaigžņu zelta pavediens	11
Gaisma laternā	13

Kāpēc āboliem ir sarkani vaidziņi

Septiņi stāsti otrajai Adventes nedēļai	15
Kāpēc āboliem ir sarkani vaidziņi	16
Sudrabadzis	18
Ērkšķu mežā	19
Neievērojamās sēkliņas	21
Eglītes	22
Kā tika celta godā dzeloņplūme	24
Rožu noslēpums	26

Ziemassvētku pelītes

Septiņi stāsti trešajai Adventes nedēļai	28
Kāpēc ēzelītis negribēja atpūsties	29
Kā zirneklis palīdzēja Marijai	31
Kāpēc zaķiem ir baltas līpas	32
Vāverītes krājumi	34
Sargsuns Pēteris	36
Par aitiņu, kura negribēja ļaut sevi apcirpt	38
Ziemassvētku pelītes	40

Vecais vārtu sargs

Septiņi stāsti ceturtajai Adventes nedēļai	42
Saujiņa salmu	43
Nabaga sievas siltā zupa	45
Pie ganu ugunskura	47
Vecais vārtu sargs	49
Daniēls ar flautu	52
Bētleemes saimnieki	54
Dieva dēls	56*

---

* Tulkots Ādažu Brīvajā valdorfskolā, 1996.